

**Propunere legislativă pentru modificarea
și completarea art. 15 din Legea
nr.227 din 8 septembrie 2015
privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare**

EXPUNERE DE MOTIVE

Odată cu relansarea Strategiei Lisabona din 2005, promovarea femeilor pe piața muncii a devenit o prioritate importantă la nivelul politicilor UE. Conform Raportului UE privind egalitatea de șanse între femei și bărbați pentru anul 2014, procentul femeilor active încadrate în câmpul muncii a înregistrat o creștere ușoară de la 58.1% în 2002 la 63.5% în 2014. În anul 2011, rata medie de ocupare a femeilor în UE a atins valoarea de 62.1%, îndeplinind astfel unul dintre obiectivele majore ale Strategiei Lisabona, care viza integrarea pe piața muncii a 60% din femei.

Noul obiectiv la nivelul UE, stabilit prin Strategia Europa 2020, este de atingere a ratei-ținte globale de ocupare a forței de muncă de 75%. Pentru ca acesta să fie atins, este important ca statele cu o medie mai mică a ocupării pe anumite categorii socio-demografice, cum este și cazul României, să facă progrese semnificative în ce privește integrarea unor categorii precum: femeile, tinerii sub 25 de ani, persoanele cu dizabilități sau altor categorii vulnerabile pe piața muncii.

Conform Raportului Comisiei Europene, decalajul dintre rata de ocupare a femeilor și rata de ocupare a bărbaților în România s-a adâncit în ultimii ani. Datele agregate arată că pentru femeile cu vârste cuprinse între 20 și 64 de ani rata de ocupare este de doar 56.2%, în comparație cu 71.6% cât este cea a bărbaților din aceeași categorie de vârstă.

Problematica ocupării femeilor pe piața muncii este strâns legată de aspectele demografice, care nu pot fi deloc neglijate. Conform INS, sporul natural negativ din ultimii ani, corelat cu migrația către alte țări, a determinat scăderea populației României. Conform breviarului statistic INS din 2012: *"Structura pe vârste a populației poartă amprenta specifică unui proces de îmbătrânire demografică, marcat, în principal, de scăderea natalității, care a determinat reducerea absolută și relativă a populației tinere (0-14 ani), și de creșterea ponderii populației vârstnice (de 60 ani și peste)."* (România în cifre, p.10, 2012)

În acest context, avem nevoie de o abordare sistemică. Se caută soluții de mijloc, care să poată genera creșterea ratei de ocupare în rândul femeilor, dar care să nu afecteze nici rata natalității (și, dacă este posibil, chiar să îi susțină creșterea). Pentru România, este important să avem un spor demografic pozitiv, dar la fel de importantă rămâne și ocuparea forței de muncă și susținerea profesionalizării acesteia, elemente esențiale ale dezvoltării socio-economice.

Astfel, una din componentele acestei abordări o reprezintă stimularea mediului privat pentru angajarea în regim part-time a femeilor cu copii între 0 și 7 ani. În acest fel, persoanele în cauză nu vor mai fi constrânse să facă o alegere radicală între a pune pe primul loc familia sau a pune pe primul loc serviciul, care în condițiile unui program de 8 ore acoperă cea mai mare parte din zi. Decizia, fie că este în favoarea alocării a mai mult

4

timp pentru creșterea și educarea propriului copil, fie că dă câștig de cauză alocării unui timp mai mare serviciului, nu trebuie să fie influențată de factori de constrângere expliți (lipsa totală a unui venit) sau impliți (cum ar fi de exemplu faptul că femeia nu dorește să întrerupă de tot munca pentru a nu se deprofesionaliza).

O astfel de facilitare pentru angajatorii care vor angaja mame în regim part-time, reprezentând scutiri de la plata impozitului pe profit, este o situație de tip win-win în care ambele părți sunt avantajate. Angajatorul beneficiază de scutiri, iar femeile cu copii pot opta pentru un program flexibil care să le garanteze o minimă independență financiară și practic echilibrul între viața profesională și viața de familie. Mai mult, rata de ocupare a femeilor este stimulată să crească, iar statului îi vor reveni contribuțiile corespunzătoare taxelor aplicate pentru aceste venituri salariale, contribuții care nu ar reveni în cazul în care femeile rămân acasă pentru a avea grijă de copii.

Bineînțeles măsura trebuie privită ca parte a unei scheme integrate care să coreleze și alte măsuri pe viitor, cum ar fi înființarea de creșe sau grădinițe pentru copii, acordarea de ajutoare pentru plata locului la creșă sau grădiniță pentru mamele singure, garantarea concediilor pentru mame sau alte tipuri de facilități.

Având în vedere argumentele mai sus exprimate, considerăm oportună adoptarea prezentei propuneri legislative.

